

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudkyň Mgr. RNDr. Jany Zaoralové a Mgr. Blanky Fauré v exekuční věci

oprávněného: **Y. N.**, narozen dne xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupen advokátem JUDr. Vojtěchem Steiningerem, LL.M.
sídlem Kaprova 15/11, 110 00 Praha 1

proti
povinné: **D - Mobility Czech Republic s.r.o.**, IČ 07584466
sídlem Krocínova 333/3, 11000 Praha 1
zastoupena advokátkou JUDr. Ivanou Zahradníkovou
sídlem K Lukám 1071/19a, 142 00 Praha 4

o exekučním návrhu oprávněného, o odvolání povinné proti usnesení soudního exekutora JUDr. Lukáše Jíchy, Exekutorský úřad Přerov, ze dne 3. 3. 2025, č. j. 203 Ex 00881/25-13,

takto:

- I.** Usnesení soudního exekutora se ve výroku II. o nákladech účastníků a ve výroku III. o nákladech exekuce potvrzuje.
- II.** Povinné se ukládá zaplatit oprávněnému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 3 388 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta JUDr. Vojtěcha Steininger, LL.M.
- III.** Soudní exekutor JUDr. Lukáš Jícha nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soudní exekutor shora označeným usnesením zastavil exekuční řízení (výrok I.). Povinné uložil uhradit oprávněnému náklady exekučního řízení v částce 10 164 Kč (výrok II.) a zároveň povinné uložil zaplatit náklady exekučního řízení v částce 847 Kč (výrok III.).
2. V odůvodnění rozhodnutí se podává, že dne 14. 1. 2025 obdržel soudní exekutor exekuční návrh oprávněného. Následně bylo soudnímu exekutorovi doručeno zpětvzetí exekučního návrhu, s odůvodněním, že povinná po podání návrhu zcela uhradila vymáhanou pohledávku. Soudní exekutor proto s odkazem na § 96 odst. 1 zákona č. 99/1963 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) ve spojení s § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu (dále jen ex. ř.) exekuční řízení zcela zastavil, neboť již nebyly splněny podmínky pro to, aby mohl být soudem pověřen k vedení exekuce. Zavinění na zastavení řízení přitom shledal na straně povinné, která uhradila dluh až po zahájení exekučního řízení. Proto jí připadla povinnost k náhradě nákladů exekuce i nákladů oprávněného.

Náklady exekuce soudní exekutor vypočetl na 847 Kč podle § 11 odst. 4 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 330/2001 Sb., dle které nebyl-li exekutor pověřen vedením exekuce, má nárok na odměnu 500 Kč a paušální náhradu hotových výdajů 200 Kč a DPH.

Náklady oprávněného exekutor vypočetl na 10 164 Kč. Z tarifní hodnoty řízení v částce 89 837,70 Kč soudní exekutor určil hodnotu odměny půlúkonu právní služby v částce 2 350 Kč, kterou advokát učinil celkem třikrát (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, sepsání

Shodu s prvopisem potvrzuje N. W.

návrhu na zahájení řízení, sepsání zpětvzetí návrhu), a to podle § 11 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 177/1993 Sb., advokátního tarifu (dále jen AT). Advokátu dále náleží dle § 13 odst. 3 AT 3 paušální náhrady hotových výdajů po 450 Kč a z uvedených částek 21 % DPH v částce 1 764 Kč.

3. Do nákladového výroku II. podala povinná včasné a přípustné odvolání, ve kterém podaný exekuční návrh považovala za účelový a šikanózní, neboť jeho cílem nebylo vymožení samotné pohledávky, ale zatížení povinné náklady exekučního řízení.

Povinná popisovala okolnosti vzniku pohledávky, kdy rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. 24 C 146/2024-86 bylo oprávněnému uloženo zaplatit povinné částku 14 999 Kč s úrokem z prodlení od 12. 12. 2020 do zaplacení a zároveň bylo povinné uloženo zaplatit oprávněnému 109 844 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Rozsudek nabyl právní moci dne 10. 12. 2024 a vykonatelnosti dne 14. 12. 2024.

Dne 17. 12. 2024 právní zástupce oprávněného navrhl právní zástupkyni povinné vzájemně započíst pohledávky a zbytek zaslat na bankovní účet oprávněného. Dne 14. 1. 2025 proběhla mezi právními zástupci další komunikace, kdy se strany nemohly shodnout na výpočtu započítané pohledávky. Právní zástupce oprávněného ukončil komunikaci sdělením, že pokud nebude částka uhrazena do konce dne, podá exekuční návrh. Navíc nesouhlasil s výpočtem příslušenství, na další snahy o vyjasnění příslušenství či na posečkání s podáním návrhu nereagoval a ještě dne 14. 1. 2025 podal návrh na nařízení exekuce, tedy nepočkal ani na uplynutí termínu, který sám k úhradě sdělil.

Dne 7. 2. 2025 bylo právní zástupkyni povinné ze strany exekutorského úřadu sděleno, že návrh na zahájení exekučního řízení byl vzat zpět a oprávněná uhradí pouze náklady uvedené ve výroku III. napadeného rozhodnutí. Proto by přiznání náhrady nákladů bylo též v rozporu s dobrými mravy.

K úhradě vymáhané pohledávky sice došlo necelý měsíc po vykonatelnosti rozsudku, avšak právnímu zástupci oprávněného bylo deklarováno, že částka bude uhrazena dobrovolně. Vzhledem k předmětu podnikání povinné nemohly vzniknout žádné pochyby o její schopnosti dluh splnit.

Napadený výrok je dále v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2245/2020 a sp. zn. 20 Cdo 562/2018, dle kterého nucený výkon rozhodnutí nelze připustit tam, kde je dlužníkem plnění nabízeno dobrovolně a oprávněný má prakticky jistotu, že povinný v nejbližší době svůj závazek splní. Není relevantní, za jakou dobu po vykonatelnosti exekučního titulu povinný projeví snahu plnit; podstatné je zjištění, zda snaha plnit byla míněna vážně. Návrh na nařízení exekuce pak bude mít charakter návrhu šikanózního, neboť jeho podání není primárně motivováno snahou oprávněného domoci se plnění.

Dle shora uvedeného je zřejmé, že úmyslem podaného exekučního návrhu nebylo vymožení dlužné pohledávky, ale snaha potrestat povinnou. Proto by napadený výrok II. měl být změněn tak, že oprávněnému nebude přiznána náhrada nákladů exekučního řízení.

4. Oprávněný ve vyjádření k odvolání mimo jiné sdělil, že povinnost povinné k zaplacení vznikla dnem vykonatelnosti, kterým je 14. 12. 2024. Již tohoto dne mohl oprávněný podat návrh na zahájení exekuce. Oprávněný v rámci advokátní kolegiality kontaktoval právní zástupkyni povinné s urgencí o zaplacení, načež obdržel dne 14. 1. 2025 e-mail s žádostí o odklad platby o jeden měsíc a odklad podání návrhu na exekuci na tuto dobu. Tento požadavek je jasným důkazem, že povinná odmítala plnit, když byla přesně měsíc v prodlení a žádala o měsíční odklad platby. Proto ještě tentýž den podal oprávněný návrh na zahájení exekučního řízení.

Dne 15. 1. 2025 právní zástupce informoval právní zástupkyni povinné o zahájení exekučního řízení. Teprve poté bylo povinnou plněno, a to obratem. Z časové posloupnosti je zřejmé, že povinná by nikdy nezaplatila, pokud by k tomu nebyla donucena návrhem na zahájení exekuce.

Za dané situace oprávněný vzal návrh na exekuci zpět, protože vymáhaná povinnost byla splněna. Stalo se tak ovšem v důsledku a poté, co byl podán návrh na zahájení exekučního řízení. Proto

oprávněný žádá zcela po právu náhradu nákladů řízení. Navrhoval proto, aby odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudního exekutora a přiznal oprávněnému náhradu nákladů odvolacího řízení.

5. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu nákladových výroků II. a III., byť byl výslovně napaden jen výrok o nákladech řízení mezi účastníky, neboť při postupu dle § 271 o. s. ř. i dle § 89 ex. ř. musí soud zkoumat otázku procesního zavinění zastavení exekuce, resp. důvod, který vedl k zastavení exekuce, jednotně k oběma uvedeným složkám nákladů exekučního řízení (nákladům účastníků a nákladům soudního exekutora).
6. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že dle exekučního titulu – rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. 24 C 146/2024-86 bylo povinné uloženo zaplatit oprávněnému částku 109 844 Kč a oprávněnému uloženo zaplatit povinné 14 999 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 14 999 Kč od 12. 12. 2020 do zaplacení, oboje do tří dnů od právní moci rozsudku, která nastala dne 14. 12. 2024.

Z doložené e-mailové komunikace (na listech č. 3, 7, 16) vyplývá, že dne 17. 12. 2024 navrhl právní zástupce oprávněného zápočet pohledávek a uhrazení zbytku na specifikovaný účet oprávněného. Povinná prostřednictvím právní zástupkyně (Mgr. Kuzmiaková) s tímto vyjádřila souhlas dne 27. 12. 2024. Dne 14. 1. 2025 informovala právní zástupkyně, že po provedení zápočtu hodlá povinná uhradit 89 875 Kč. Odpovědí z téhož dne právní zástupce oprávněného rozporoval postup výpočtu a požadoval uhradit celou dlužnou částku dne 14. 1. 2025, nebo podá návrh na exekuci. Následuje reakce, kde protistrana obhajuje svůj postup výpočtu a žádá o odklad platby o jeden měsíc a o odklad návrhu na exekuci po tuto dobu. Z printscreenu rozhovoru mezi právními zástupci na listu č. 25 odvolací soud rovněž zjistil, že dne 15. 1. 2025 v poledne byla právní zástupkyně informována o zahájení exekuce.

Návrh na nařízení exekuce na vymození částky 89 837,70 Kč a nákladů exekučního řízení byl dle spisového přehledu podán dne 14. 1. 2025 v 22:18 hodin. Dle výpisu z bankovního účtu poskytnutého oprávněným (na listu č. 10) došlo od majitele účtu vedeného na jméno povinné dne 15. 1. 2025 k úhradě částky 89 875 Kč. Exekuční návrh byl vzat zpět podáním doručeným dne 22. 1. 2025.

7. Podle § 87 odst. 3 ex. ř. náklady exekuce hradí zásadně povinný. Pokud však dojde k zastavení exekuce, hradí náklady exekutora a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil (§ 89 ex. ř.). Proto je třeba vždy v souladu s § 271 o. s. ř. zjišťovat, co bylo příčinou zastavení exekuce. Ačkoli formální důvod zastavení exekuce spočívá ve zpětvzetí návrhu oprávněného poté, co povinná splnila svůj dluh po zahájení exekučního řízení, je nutné zkoumat (procesní) zavinění zastavení exekučního řízení s ohledem na veškeré okolnosti.

Nejvyšší soud v povinnou zmíněném usnesení sp. zn. 20 Cdo 2245/2020 jako důvod pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. hodnotil tzv. šikanózní exekuční návrh. Nejvyšší soud zde s odkazem na své dřívější usnesení sp. zn. 20 Cdo 562/2018 dovodil, že podání exekučního návrhu může být kvalifikováno jako zneužití práva, čímž je míněno jednání v rozporu s účelem procesní normy a přičítací se účelu exekučního řízení. Takový návrh nebude primárně motivován snahou domoci se plnění, ale snahou zatížit povinného náhradou nákladů exekuce. Nejvyšší soud dále odkázal na závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3216/14, dle kterého za situace, kdy má oprávněný prakticky jistotu, že povinný v nejbližší době (řádově dnů) svůj závazek splní, bude mít zpravidla návrh na nařízení exekuce charakter návrhu šikanózního.

Takto Nejvyšší soud vyhodnotil situaci, kde tamní povinná zhruba tři měsíce před podáním exekučního návrhu opakovaně vyzvala oprávněnou k poskytnutí součinnosti potřebné k plnění (v podobě sdělení čísla bankovního účtu oprávněné a aktualizace výše dluhu), zároveň povinná

uhradila část závazku vůči oprávněné (304 000 Kč). Oprávněná na výzvu nereagovala (součinnost neposkytla) a místo toho podala návrh na nařízení exekuce.

Nejvyšší soud hodnotil jako podstatné, že snaha tamní povinné splnit závazek z exekučního titulu byla vážně míněna, což vyvodil z podané výzvy k součinnosti a rovněž splněním dluhu ve výši 304 000 Kč vůči oprávněné. Protože pasivitu oprávněné ve vztahu k součinnosti za tohoto stavu nebylo možné vysvětlit, hodnotil Nejvyšší soud podání exekučního návrhu jako zneužití práva.

Následně Nejvyšší soud v usnesení ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. 20 Cdo 2239/2021, na výše uvedená rozhodnutí navázal shrnutím, že skutkový základ judikovaných případů vychází z objektivní připravenosti povinného dobrovolně plnit exekučním titulem uloženou povinnost, čemuž oprávněný bránil buď neposkytnutím smluvní či zákonné součinnosti, ke které jej povinný vyzval (např. u platební povinnosti sdělením čísla bankovního účtu či adresy, na níž lze plnit poštovní poukázku), nebo neposkytnutím povinným žádané – hlediskem již nastalého prodlení vysvětlitelné a akceptovatelné – lhůty k plnění, u níž se předpokládá jakási „organizačně-technická“ povaha a s ní korespondující krátká (v principu několikadenní) délka (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2021, sp. zn. 20 Cdo 925/2021).

8. Odvolací soud při posuzování otázky šikanózního návrhu na zahájení exekuce následoval shora uvedenou ustálenou rozhodovací praxi, kterou poměřil skutková zjištění učiněná v projednávané věci. Dospěl přitom k závěru, že se z níže uvedených důvodů ze strany oprávněného o šikanózní exekuční návrh nejednalo.

Odvolací soud předně neshledal, že by povinná projevila vážně míněnou snahu svůj dluh uhradit. Povinná netvrdila, že by jí v plnění bránil nedostatek součinnosti ze strany oprávněného potřebný k plnění. Povinné bylo známo číslo bankovního účtu již na základě e-mailu ze dne 17. 12. 2024, kterým bylo navrženo vzájemné započtení pohledávek. Mezi právními zástupci sice panovala neshoda ohledně výpočtu dlužné částky a ze strany oprávněného v tomto směru nebyla poskytnuta součinnost, nicméně oprávněného k poskytnutí této součinnosti zákon nezavazoval, ani se nijak smluvně nezavázal povinné, že jí výši dlužné částky sdělí. Především však povinná byla sama právně zastoupena a dlužnou částku (resp. dlužný úrok oprávněného ze započítávané pohledávky) mohla dopočítat. Zároveň povinná neuhradila vůči oprávněnému ani část svého závazku, ačkoli jí nic nebránilo v tom, aby alespoň vypočetla nespornou výši dlužné částky a tuto poukázala oprávněnému na účet.

Pokud povinná namítala, že právní zástupce nevyčkal uplynutí dne 14. 1. 2025, odvolací soud tuto námitku posoudil jako neposkytnutí akceptovatelné „organizačně-technické“ lhůty k plnění ve smyslu usnesení sp. zn. 20 Cdo 925/2021. Tato lhůta může dosahovat maximálně délky několika dní. Zatímco zástupce oprávněného určil uplynutí této lhůty v e-mailu doručeném v 12:52 hodin tak, že uplyne koncem dne, právní zástupkyně obratem žádala prodloužení lhůty o měsíc. Tento požadavek svědčí o jisté laxnosti povinné vůči plnění svých povinností a o neochotě oprávněnému plnit, neboť lhůta o této délce obecně není třeba ke zorganizování provedení platby. Oprávněnému proto nelze klást k tíži, že nevyčkal s podáním návrhu na zahájení exekuce do následujícího dne (15. 1. 2025), když ze sdělení povinné fakticky vyplynulo, že v nejbližší době plnit nehodlá.

Skutečnost, že povinná plnila dne 15. 1. 2025 namísto avizovaného odkladu plnění o měsíc, odvolací soud přičetl informování povinné o podání exekučního návrhu. Časová posloupnost jednotlivých událostí, jakož i plnění obratem oproti původnímu návrhu vypovídají o změně chování povinné, kterou evidentně motivovala snaha vyhnout se nákladům exekuce.

9. Odvolací soud se zabýval i dalšími námitkami povinné. Argumentaci, že oprávněnému bylo deklarováno dobrovolné uhrazení částky, hodnotil odvolací soud jako lichou, když výše popsané jednání povinné svědčí o opaku. Předmět podnikání povinné nehodnotil odvolací soud jako relevantní, neboť samotná schopnost povinné plnit nijak nesouvisí s její neochotou dostát svým závazkům. Rovněž oznámení pracovnice exekutorského úřadu nehodnotil odvolací soud jako

právně významné, neboť případné vzdání se práva na náhradu nákladů mohl učinit toliko oprávněný prostřednictvím právního zástupce, což bylo právně zastoupené povinné jistě známo.

Lze proto shrnout, že povinná podle § 89 ex. ř. zavinila zastavení exekučního řízení, když plnila až po jeho zahájení. Stíhá ji tak povinnost nahradit oprávněnému a soudnímu exekutorovi vzniklé náklady, které soudní exekutor zcela správně vypočetl, pročež odvolací soud na tento výpočet odkazuje.

10. S ohledem na shora uvedené odvolací soud usnesení ve výroku II. a III. dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
11. V odvoláním nenapadeném výroku I. zůstalo usnesení soudního exekutora nedotčeno (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).
12. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodováno dle § 142 odst. 2 o. s. ř. a § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 ex. ř. Povinná byla v odvolacím řízení zcela neúspěšná. Z tohoto důvodu jí připadla povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení oprávněnému a soudnímu exekutorovi. Soudnímu exekutorovi v odvolacím řízení náklady nevznikly.
13. Oprávněnému vznikly v odvolacím řízení náklady v částce 3 388 Kč skládající se z odměny právního zástupce za vyjádření k odvolání v rámci řízení o výkonu rozhodnutí dle § 11 odst. 2 písm. e) a odst. 3 AT v částce 2 350 Kč, paušálních výdajů 450 Kč dle § 13 odst. 4 AT a 21 % DPH v částce 588 Kč. Lhůta a místo k plnění náhrady nákladů odvolacího řízení byly stanoveny dle § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Praha 9. května 2025

JUDr. Marcela Kučerová v. r.
předsedkyně senátu